

Amaral dialoga amb els escultors

Eva Amaral XAVIER CASALS.

Recordo un Sant Feliu de Guíxols diferent quan venia a veure el poeta Genís Cano, que s'havia imprès algun dels seus llibres de poemes a la impremta llibreria, avui reconvertida en l'enèsima botiga de moda. Era al començament dels anys vuitanta i el Genís es considerava un ganxó més perquè sabia més que ningú de la localitat i ho bastia de fantasies quasi gòtiques. Podies aparcar el cotxe pràcticament sota la porta del monestir benedictí i perdre't, com fèiem cada vespre, pels restaurants com Eldorado petit i altres més senzills. Les llibreries han desaparegut en combat, però l'oferta cultural es compensa amb els museus i la música, com l'eclèctic festival Porta Ferrada, que pot convocar estrelles internacionals com Tom Jones, Suzanne Vega o Gene Simmons amb concertistes barrocs de màxim nivell o representants de la patxanga pàtria de totes les comunitats de la nostra dissortada pell de brau, manllevant paraulotes del mestre Espriu.

Després del xou de Robe, diumenge a la nit es va presentar, al Guíxols Arena, Amaral, el duet aragonès que triomfa per terra, mar i aire des de l'any de la cantimplora. Amb un vestit vermell de serrells, semblant als de Tina Turner però sense arribar a l'alegria de Salomé, Eva Amaral va cantar tots els seus èxits des de l'icònic inicial Sin ti no soy nada, per continuar amb Cuando suba la marea –sort que no ho va cantar a l'Espai Port!– i Marta, Sebas, Guille y los demás. Aguirre i Eva practiquen un pop pasteuritzat que

connecta amb àmplies capes de la població. Un amic m'insistia que eren uns alienats mentre jo li deia que els alienats érem nosaltres. Sense la marabunta convocada per l'extremeny Robe, els saragossans van fer el seu paper de manera impecable. Eva Amaral es va esforçar i va ser simpàtica amb un públic lliurat a les seves metàfores i evocacions juvenívoles del passat.

L'endemà, el cronista amb un excés de ressaca causat per les aigües amb gas i la coca cola zero, va decidir tornar a l'Espai Carme Thyssen, un dels grans al·licients de la ciutat. Si no l'han visitat, recomano el pis dedicat al monestir, molt didàctic, així mateix, per a la mainada. També, per als partidaris de la nostàlgia, la planta quarta reuneix una bona representació dels retrats de músics del gran Francesc Fàbregas. Em va fer il·lusió retrobar fotografies del vell Vibraciones o a Zappa amb una barretina, Clapton a les oficines de Gay Mercader, Bowie o el Dylan del 1984 fins als amics Oriol Tramvia i l'enyorat Pau Riba, que hauria de ser president honorari del nostre club. També val molt la pena l'expo dedicada als diàlegs artístics del fons Thyssen, on les escultures mantenen un equilibri amb altres manifestacions artístiques. Ple de visitants francesos, l'exposició reuneix des de Clarà, Corberó, Plensa i Chillida als dos favorits meus, tots dos ganxons: Nei Albertí i Gerard Mas. No se la perdin!

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 13-08-2024, Pàgina 4

-El Punt Avui. Nacional 13-08-2024, Pàgina 4

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2448456-amaral-dialoga-amb-els-escultors.html>